

ΠΕΡ ΝΙΛΣΟΝ

Το πότανο

της

α/άτης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

ΤΟ ΒΟΤΑΝΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡ ΝΙΛΣΣΟΝ

ΤΟ ΒΟΤΑΝΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΝΑ ΠΑΠΑΦΙΓΚΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Διευθυντής σειράς Μάνος Κοντολέων

Περ Νίλσον, *Το βότανο της αγάπης*

Per Nilsson, *Heart's delight*

Μετάφραση: Άννα Παπαφίγκου

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Αντωνία Γουαραπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φίλμ: Παναγιώτης Καπένης

Μοντάζ: Παναγιώτης Σαράτσος

Copyright® για το κείμενο

Copyright® για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕ (Εκδόσεις Πατάκης), 2005

Πρώτη έκδοση στη

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2007

KET 5413 ΚΕΠ 668/07

ISBN 978-960-16-2576-8

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 14, 106 80 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000 - ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 - ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

---

Περιεχόμενα

Τι θα είχες δει και τι θα είχες ακούσει (1)	9
Τρίτο πρόσωπο ενικ. αρσενικ.	11
Πριν από το Βότανο της Αγάπης	14
Μια κάρτα λεωφορείου	16
Το Βότανο της Αγάπης στο λεωφορείο	19
Μια καρτ ποστάλ	24
Το Βότανο της Αγάπης αποκτά όνομα	26
Μια γραμματική γερμανικών	32
Τηλεφωνώντας στο Βότανο της Αγάπης	34
Ένα φυτό γλάστρας	42
Πώς μυρίζει το Βότανο της Αγάπης;	44
Μια σελίδα από ένα βιβλίο με τραγούδια	50
Έλα Βότανο της Αγάπης!	52
Ένας δίσκος βινυλίου	57
Το Βότανο της Αγάπης κερνάει μήλο	59
Ένα άδειο πλαστικό κουτί	66
Ό,τι έμεινε από το Βότανο της Αγάπης	67
Ένα πακέτο προφυλακτικά	70
Οι προετοιμασίες για το Βότανο της Αγάπης	72
Ένα κατωσέντονο	77
Αχ, Βότανο της Αγάπης, αχ	79
Μια σκισμένη αμερικανική σημαία	95
Τα γράμματα στο Βότανο της Αγάπης	97
Ένα μαύρο σημειωματάριο	111
Το Βότανο της Αγάπης στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού	115
Ένα πακέτο με στριφτές κορδέλες	118
Το Βότανο της Αγάπης και αυτός και αυτός	120
Ένα εισιτήριο κινηματογράφου	131

Το πρώην Βότανο της Αγάπης	133
Ένα ξυραφάκι κι ένα μπουκαλάκι με χάπια	143
Η ζωή μετά το Βότανο της Αγάπης	146
Ένα τηλέφωνο	154
Αυτή που ήταν το Βότανο της Αγάπης τρυπώνει μέσα...	157
Ένα σακουλάκι με σπόρους	167
Το Βότανο της...	169
Πρώτο πρόσωπο ενικού. Και πληθυντικού.	173
Τι θα είχες δει και τι θα είχες ακούσει (2)	174

Τι θα είχες δει και τι θα είχες ακούσει (1)

Το κτίριο είναι μια πολύ κοινή τριώροφη πολυκατοικία με τέσσερις εισόδους. Ονομάζεται «7» και οι εισοδοί ονομάζονται Α, Β, Γ και Δ. Βρίσκεται στα περίχωρα μιας σουηδικής πόλης. Γύρω γύρω υπάρχουν κι άλλα παρόμοια κτίρια. Λίγο πιο πέρα, απέναντι από την πλατεία, τα κτίρια είναι πιο ψηλά.

Αν εσύ, τώρα, για κάποιο λόγο είχες βρεθεί έξω από την είσοδο Α εκείνο το σαββατόβραδο μεταξύ εννιά και μία το βράδυ, να τι θα είχες δει και τι θα είχες ακούσει:

1. Ότι κανείς δε βγήκε από την είσοδο Α.
2. Ότι κανείς δεν μπήκε από την είσοδο Α.
3. Ότι από ένα μπαλκόνι του δεύτερου ορόφου κάποιος πέταξε:
  - α. μια γλάστρα
  - β. ένα μεγάλο, μαύρο φρίσμπι
  - γ. ένα σουγιά.
4. Ότι απ' το ίδιο μπαλκόνι κάποιος άφησε:

- δ. πέντε ανοιχτόχρωμα, μακρόστενα μπαλόνια να πετάξουν.
5. Ότι στη μία το βράδυ μόνο σ' ένα διαμέρισμα (στο δεύτερο όροφο) είχαν αφήσει το φως αναμμένο.

Κι αν είχες ανέβει τις σκάλες της εισόδου Α, να τι θα είχες δει και τι θα είχες ακούσει:

1. Ότι κάποιος κατέβασε τα σκουπίδια αρκετές φορές.
2. Ότι κάποιος κατέβηκε στο υπόγειο μ' ένα σεντόνι και ανέβηκε μετά από λίγο χωρίς το σεντόνι.
3. Ότι κάποιος βγήκε από ένα διαμέρισμα του δεύτερου και πήγε να χτυπήσει το κουδούνι κάποιου διαμερίσματος στον τρίτο, αλλά έφυγε τρέχοντας πριν προλάβουν να του ανοίξουν την πόρτα.

Αυτά θα είχες δει και θα είχες ακούσει.

Μόνο αυτά συνέβησαν.

Α, και κάτι ακόμα!

Στη μία ακριβώς...

Τρίτο πρόσωπο ενικ. αρσενικ.

Ένα αγόρι, ή μάλλον ένας νεαρός άντρας, κάθεται μόνος του στο δωμάτιό του στο δεύτερο όροφο μιας τριώροφης πολυκατοικίας. Είναι ένα αυγουσιτιάτικο σαββατόβραδο. Έχει πανσέληνο.

Για να μείνει μόνος του στο σπίτι, έχει πει ψέματα στη μαμά του, της είπε: «Δε θα έρθω μαζί σας, θα μείνω στο σπίτι το Σαββατοκύριακο. Έχω κανονίσει με το Χένκε. Θα πάμε σε μια ντίσκο... Μια καινούρια ντίσκο που μόλις άνοιξε».

Δεν ήταν αλήθεια.

Είχε να μιλήσει με το Χένκε από τότε που έκλεισε το σχολείο. Απλώς ήθελε να μείνει μόνος του εκείνο το βράδυ. Ήταν απολύτως αναγκαίο να μείνει μόνος του εκείνο το σαββατόβραδο, το τελευταίο Σάββατο του καλοκαιριού.

Και η μαμά του τον πίστεψε κι έφυγε για το εξοχικό τους με τον Κρίστερ και τη Χάννα:

«Τα λέμε την Κυριακή...».

Ίσως, σκέφτηκε εκείνος.

Τώρα το αγόρι, ή μάλλον ο νεαρός άντρας, κάθεται στο γραφείο του και συγκεντρώνει ένα σωρό πράγματα. Μοιάζει να τα τακτοποιεί ή να τα ξεκαθαρίζει.

Με το που τελειώνει γέρνει πίσω στην καρέκλα και κοιτάζει την ώρα. Εννιά παρά πέντε. Νεύει με το κεφάλι και αφήνει το βλέμμα του να πλανηθεί πάνω στα στριμωγμένα πράγματα στο γραφείο. Από τα αριστερά προς τα δεξιά απαριθμεί:

μια κάρτα λεωφορείου
μια καρτ ποστάλ
μια γραμματική γερμανικών
ένα φυτό γλάστρας
ένα σακουλάκι με σπόρους
μια σελίδα από ένα βιβλίο με τραγούδια
ένα δίσκο βινυλίου
ένα άδειο πλαστικό κουτί
ένα πακέτο προφυλακτικά
ένα διπλωμένο κατωσέντονο
μια σκισμένη αμερικανική σημαία
ένα μαύρο σημειωματάριο
ένα πακέτο με στριφτές κορδέλες
ένα εισιτήριο κινηματογράφου
ένα ξυραφάκι κι ένα μπουκαλάκι με μπλε χάπια.

Όλα θα πεταχτούν, σκέφτεται.

Στη βιβλιοθήκη δεξιά από το γραφείο υπάρχει ένα τηλέφωνο, του ρίχνει μια φευγαλέα ματιά και μετά στρέφει το βλέμμα του προς το παράθυρο.

Έξω έχει σκοτεινιάσει, κι έτσι καθρεφτίζεται το

πρόσωπό του στο τζάμι. Κάθεται ακίνητος σαν άγαλμα και παρατηρεί το είδωλο ενός χλωμού και σοβαρού αγοριού, ή μάλλον ενός νεαρού άντρα.

Αγόρι ή νεαρός άντρας;

Πώς να τον αποκαλώ;

Μένει με τη μαμά του και με τον πατριό του, τον Κρίστερ. Έχει ένα σπίτι, φαγητό, καινούρια ρούχα, όποτε χρειάζεται, και λίγο χαρτζιλίκι. Πηγαίνει σχολείο. Δεν έχει ευθύνες ούτε έγνοιες. Δεν ξυρίζεται ακόμα. Μάλλον είναι αγόρι.

Όμως:

Έχει αντρική φωνή κι έχει αρχίσει να βγάζει τρίχες στο σώμα του (όχι στο στήθος). Είναι ψηλός και ξέρει τόσα όσα κι ένας μεγάλος. Σίγουρα ξέρει περισσότερα από πολλούς. Θα τα κατάφερνε και μόνος του.

Και, έχει κάνει έρωτα.

Μάλλον είναι άντρας, ένας νεαρός άντρας.

Πώς να τον αποκαλώ;

Θα τον αποκαλώ: Αυτός.

Τρίτο πρόσωπο ενικού, αρσενικό:

Αυτός.

Πριν από το Βότανο της Αγάπης

Πριν από το Βότανο της Αγάπης ήμουν αγόρι, σκέφτεται.

Πριν από το Βότανο της Αγάπης ήμουν παιδί.

Ήμουν ένα λογικό παιδί που πίστευε πως για όλα υπάρχουν λογικές εξηγήσεις.

Πίστευα επίσης ότι υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που καταλαβαίνουν τη συνοχή των πραγμάτων, που τα βλέπουν όλα ξεκάθαρα, που δεν επηρεάζονται και παρατηρούν τα όσα συμβαίνουν από απόσταση. Επίσης, πίστευα ότι υπάρχουν κάποιοι που δεν πιάνονται κορόιδο, που... που έχουν τον έλεγχο. Εγώ νόμιζα ότι ήμουν τέτοιος άνθρωπος.

Αλλά αυτό συνέβαινε πριν από το Βότανο της Αγάπης.

Τώρα κοιτάζει και πάλι την ώρα. Είναι εννιά.

Είναι ώρα να αρχίσει.

Παίρνει μια βαθιά ανάσα.

Τώρα. Τώρα μπορεί να αρχίσει η προβολή. Η τελευταία προβολή.

ΤΟ ΒΟΤΑΝΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Σενάριο και σκηνοθεσία: Αυτός

(ίσως και εκείνη..., σκέφτεται)

Πρωταγωνιστεί: Αυτός

(ίσως και εκείνη..., σκέφτεται).

Κατάλληλο άνω των 15

Θα έχει διαφημίσεις;

Όχι, καμία διαφήμιση πριν από το Βότανο της Αγά-
πης.

Μια κάρτα λεωφορείου

Στο τέρμα αριστερά, στην πρώτη σειρά των αντικειμένων που έχει σχηματιστεί πάνω στο γραφείο του, υπάρχει μια κάρτα λεωφορείου.

Τη μαζεύει, τη φέρνει μπροστά του και την κοιτάζει έντονα: μια απλή κάρτα λεωφορείου.

Αν κάποιος μένει πάνω από πέντε χιλιόμετρα μακριά από το σχολείο, του δίνουν κάρτα. Κι επειδή όλα τα γυμνάσια βρίσκονται στο κέντρο της πόλης, και σχεδόν όλοι ζουν έξω από την πόλη, όλα τα παιδιά χρειάζονται την κάρτα για να πάνε στο σχολείο.

Αν κάποιο παιδί χάσει την κάρτα του, πρέπει να πληρώσει 50 λεπτά για να του δώσουν καινούρια.

Αν χάσει και την καινούρια, θα πρέπει να πληρώσει 60 ευρώ.

Αυτός δεν είχε χάσει την κάρτα του ούτε μια φορά.

Την είχε στο πορτοφόλι του από την πρώτη μέρα που άρχισε το σχολείο, πέρυσι τον Αύγουστο, μέχρι και την εποχή που ανθίζουν τα λουλούδια, τον Ιούνιο, σχεδόν ένα χρόνο. Κάθε μέρα, έπαιρνε το λεωφορείο

και έκανε τριάντα πέντε λεπτά για να φτάσει στο σχολείο και σαράντα για να επιστρέψει, αλλάζοντας λεωφορείο στην πλατεία.

Τις πρώτες εβδομάδες του φθινοπώρου οι διαδρομές με το λεωφορείο ήταν ατέλειωτες και βαρετές, στη συνέχεια συνήθισε και μετά, γύρω στην άνοιξη, έφτασε μια περίοδος που του φαινόταν ότι οι βόλτες με το λεωφορείο ήταν πολύ σύντομες κι ότι τέλειωναν πολύ γρήγορα, μια περίοδος που ευχαρίστως θα πέραγε πολλές ώρες στο λεωφορείο μέχρι να φτάσει στο σχολείο.

Ναι. Έτσι ήταν.

Στο λεωφορείο άρχισαν όλα.

Αναστενάζει και σκίζει την κάρτα στα δύο και μετά στα τέσσερα. Και στα οχτώ. Και στα δεκαέξι. Και στα τριάντα δύο. Όταν η κάρτα έχει σκιστεί σε εξήντα τέσσερα μικρά κίτρινα χαρτάκια, τα μαζεύει στη χούφτα του, πηγαίνει στο μπάνιο και τα πετάει στην τουαλέτα.

Αφού έχει τραβήξει το καζανάκι βλέπει ότι ένα κομματάκι χαρτί γλίτωσε τον πνιγμό κολλώντας στη μέσα πλευρά της λεκάνης. Το κατεβάζει κάτω με τη βούρτσα και ξανατραβάει το καζανάκι.

Έτσι μπράβο, σκέφτεται, κι ενώ είναι έτοιμος να επιστρέψει στο δωμάτιό του βλέπει ότι το κίτρινο χαρτάκι κατάφερε να επιζήσει και πάλι, κι ότι αυτήν τη φορά κάνει κύκλους στο νερό.

Μουρμουρίζει κάτι από μέσα του και γονατίζει για να πιάσει το χαρτάκι. Το κάνει μια μικρή υγρή μπαλίτσα, βγαίνει από το διαμέρισμα, κατεβαίνει τις σκάλες και φτάνει στα σκουπίδια. Ανοίγει το καπάκι και εκ-

σφενδονίζει το χαρτάκι από τον αντίχειρα με τη βοήθεια του δείκτη μέσα στο σκουπιδοτενεκέ.

Έτσι μπράβο.

Ποιος να το πίστευε ότι θα ήταν τόσο δύσκολο να σκοτώσεις μια κάρτα λεωφορείου..., σκέφτεται ενώ επιστρέφει στο διαμέρισμα.

Επιστρέφει στο δωμάτιό του, στο γραφείο του. Στη βιβλιοθήκη το τηλέφωνο δε χτυπά.

Το Βότανο της Αγάπης στο λεωφορείο

*Εμφανίστηκε μέσα από την ομίχλη
Τα κόκκινα μαλλιά της
φώτισαν το πρωινό μου
φώτισαν τη μέρα μου.*

Αυτά είχε γράψει στο μαύρο σημειωματάριό του, ήταν όμως αλήθεια; Είχε όντως ομίχλη εκείνο το πρωινό;

Είχε δει πράγματι τα κόκκινα μαλλιά της καθώς το λεωφορείο πλησίαζε στη στάση;

Θυμάται στ' αλήθεια την πρώτη φορά; Μήπως την είχε δει κι άλλες φορές στο λεωφορείο, παλιότερα, και δεν την είχε προσέξει; Μήπως έπαιρνε κι αυτή το λεωφορείο όλο το φθινόπωρο, από τότε που ξεκίνησε το σχολείο;

Το σινεμά που είχε στήσει μέσα στο κεφάλι του είχε παίξει όλες τις σκηνές αυτής της ταινίας, τόσες πολλές φορές που δε θυμόταν πια ποιες από αυτές ήταν οι πραγματικές του αναμνήσεις.

Τώρα μόλις είχε αρχίσει η τελευταία επανάληψη, η ταινία αυτή δε θα παιχτεί ποτέ ξανά.

Αποφασίζει πως έτσι είναι. Έτσι ήταν:

Ένα πρωινό του Νοέμβρη, με ομίχλη, καθόταν όπως πάντα στο πίσω μέρος του λεωφορείου και πήγαινε στο σχολείο.

Ήδη, όταν το λεωφορείο πλησίαζε προς εκείνη τη στάση, ανακάλυψε κάτι κόκκινο που συνήθως δε βρισκόταν εκεί, και όταν το κοκκινομάλλικο κορίτσι με την πράσινη πλεκτή μπλούζα ανέβηκε στο λεωφορείο, του φάνηκε πως φωτίστηκαν τα πάντα.

Ναι, αυτά είχαν συμβεί την πρώτη φορά που την είδε. Κατάλαβε αμέσως ότι αυτή ήταν το Βότανο της Αγάπης;

Μπορεί και να το ήξερε. Πάντως την κάρφωσε με το βλέμμα του και την παρατηρούσε σε όλη τη διαδρομή, στριμωγμένη στο μπροστινό μέρος του λεωφορείου, για να κλέψει έστω μια ματιά της. Και όταν εκείνη κατέβηκε στην πλατεία, έτρεξε μπροστά για να προλάβει να τη δει από το παράθυρο, καθώς το λεωφορείο συνέχιζε τη διαδρομή του.

Από εκείνο το πρωινό και μετά ένιωθε νοσταλγία. Μια νοσταλγία που δεν είχε νιώσει ποτέ ξανά, μόνος στόχος του ήταν εκείνη, το κορίτσι με τα κόκκινα μαλλιά, έπρεπε να βρίσκεται κι αυτή στο λεωφορείο όταν πήγαινε στο σχολείο.

Σύντομα ανακάλυψε ότι εκείνη έπαιρνε το λεωφορείο που έπαιρνε κι αυτός κάθε Δευτέρα, Τρίτη και Πέμπτη πρωί.

Στο δρόμο της επιστροφής ποτέ δεν την ξανάβλεπε. Δεν ήξερε πού πήγαινε, δεν ήξερε τι έκανε κατά τη

διάρκεια της μέρας, δεν ήξερε ποια ήταν, πώς την έλεγαν, πού έμενε. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι τον γέμιζε νοσταλγία.

Ξαφνικά τα Σαββατοκύριακα έγιναν πολύ μεγάλα.

Οι Τετάρτες και οι Παρασκευές δεν ήταν καλές μέρες.

Οι Δευτέρες, οι Τρίτες και οι Πέμπτες ήταν καλές, αλλά όχι αρκετά καλές. Ήθελε να τη βλέπει περισσότερο. Ήθελε να τη βλέπει καλύτερα.

Έτσι άρχισε η αργή μετακίνησή του προς τα εμπρός μέσα στο λεωφορείο. Καθώς περνούσαν οι χειμωνιάτικες εβδομάδες, εκείνος μετακόμιζε αργά και μεθοδικά μια θέση προς τα εμπρός την εβδομάδα.

Στα μέσα Φεβρουαρίου είχε φτάσει τόσο μπροστά που καθόταν διαγώνια και πίσω από τον οδηγό, στη θέση απ' την πλευρά του διαδρόμου, και καμιά φορά το κοκκινομάλλικο κορίτσι στεκόταν ακριβώς δίπλα του, τόσο κοντά του που τα πόδια της ακουμπούσαν τα δικά του με κάθε τράνταγμα του λεωφορείου στις στροφές.

Ούτε και τώρα όμως ήταν ευχαριστημένος, γιατί τώρα καθόταν τόσο κοντά που δεν τολμούσε να την κοιτάξει.

Έτσι άρχισε την αργή μετακίνησή του προς τα πίσω στο λεωφορείο. Στα τέλη Μαρτίου είχε βρει την τέλεια θέση: Αρκετά μακριά ώστε να μπορεί να την παρατηρεί χωρίς να τον καταλαβαίνει, και αρκετά κοντά για να βλέπει τα καστανά της μάτια.

Κόκκινα μαλλιά, καστανά μάτια και πράσινο μπουφάν.

Κόκκινο, καφέ και πράσινο ήταν τα χρώματα της σημαίας που ανέμιζε στο βασίλειό του.

Και κάθε Δευτέρα, Τρίτη και Πέμπτη εκείνη ζωντάνευε και φώτιζε το πρωινό του και τη ζωή του.

Όσπου έφτασε μια Τετάρτη:

Είχανε κενό στα αγγλικά τις δύο πρώτες ώρες, κι έτσι έφτασε στο σχολείο στις εννιάμισι.

Το λεωφορείο ήταν σχεδόν άδειο.

Ήταν τόσο απροετοίμαστος, ήταν και Τετάρτη, που την πρόσεξε όταν είχε ήδη ανέβει στο λεωφορείο και πήγαινε καταπάνω του.

Θεούλη μου, αν υπάρχουνes κάνε τη να καθίσει δίπλα μου, καλέ μου Θεέ... Όχι, μάλλον, το μετάνιωσα, όχι δίπλα μου, όχι, όχι...

Κάθισε ακριβώς μπροστά του.

Άρχισε να ξεφυσάει και να παρατηρεί τα μαλλιά της, το λαιμό της, τα αυτιά της. Μόνο λίγα εκατοστά μακριά του. Το αυτί της. Η καρδιά του πλημμύρισε από... γλύκα, σχεδόν μελαγχολία. Το αυτί της έμοιαζε τόσο ευαίσθητο, μικρό και μόνο του, κι είχε τόσο μικρές πτυχώσεις. Ο λαιμός και η πλάτη άνηκαν σε μια περήφανη, νεαρή γυναίκα, το αυτί όμως ήταν ένα μικρό κοριτσιίστικο αυτί.

Καθόταν και παρατηρούσε το αυτί της, μέχρι τη στιγμή που αυτή σηκώθηκε ξαφνικά σε κάποια στάση και κατέβηκε.

Κοίταξε σαν χαμένος γύρω του. Είχε χάσει την πλατεία, είχε διασχίσει τη μισή πόλη, θα έφτανε μισή ώρα καθυστερημένος στο μάθημα των μαθηματικών και ο

κύριος Κνούτσον θα τον κοίταζε με μισό μάτι, ενώ θα του έδινε και δύο σελίδες παραπάνω με ασκήσεις για το σπίτι.

Αλλά άξιζε τον κόπο.

Πριν κατέβει το ένωσε: Στο άδειο λεωφορείο είχε μείνει μια ελαφριά μυρωδιά από λεμόνι.

Μια καρτ ποστάλ

Μαζεύει από το γραφείο του μια κιτρινισμένη καρτ ποστάλ. Στην μπροστινή πλευρά της κάρτας υπάρχει ένα γατίσιο κεφάλι και το πρόσωπο μιας κοπέλας, που μοιάζει με γάτα, και κάτω από τις δύο εικόνες υπάρχει ένα κείμενο:

«Η γάτα είναι από τη φύση της απαλή, ευέλικτη, κοκέτα και υποκρίτρια, με τις μεταξένιες πατούσες της προκαλεί τα χάρδια και δείχνει την ευγνωμοσύνη της δαγκώνοντας το χέρι που τη χάιδεψε».

– *Ελεύθερη απόδοση από το βιβλίο του Sophus Schacks, Φυσιογνωμική Σπουδή 1880*

Στην πίσω πλευρά της κάρτας είναι προχειρογραμμένο:

Είδα αυτή την κάρτα.

Σε σκέφτηκα.

Καταλαβαίνεις το λόγο;

Μπγιορν

Το όνομά της και η διεύθυνσή της.

Το γραμματόσημο ήταν σφραγισμένο στο Γκέτεμποργκ.

Βγάζει έναν αναπτήρα από το συρτάρι του γραφείου, βάζει φωτιά στη μια άκρη της κάρτας, την αφήνει να καεί, να γίνει στάχτη, και την πετάει από τα χέρια του μόλις οι φλόγες αρχίζουν να γλείφουν τα δάχτυλά του.

«Άουτς».

Μαζεύει τη στάχτη που απόμεινε και τη φουσάει έξω από το παράθυρο.

«Εδώ μυρίζει γάτα» μουρμουρίζει από μέσα του, και ανοίγει το παράθυρο λίγο ακόμα. «Εδώ μυρίζει καμένη γάτα».

Το τηλέφωνο στη βιβλιοθήκη δε χτυπά.

Το Βότανο της Αγάπης αποκτά όνομα

Αν δεν, αν δεν, αν δεν...

Αν είχε γίνει ό,τι είχε γίνει, αλλά με άλλο τρόπο; Ή αν δεν είχε γίνει καθόλου ό,τι έγινε;

Τι θα είχε γίνει;

Αν δεν είχε καθίσει δίπλα στο Χένκε στο λεωφορείο γυρνώντας στο σπίτι μια μέρα του Απριλίου;

Αν δεν την είχε δει για πρώτη φορά στο λεωφορείο, στο δρόμο της επιστροφής προς το κέντρο της πόλης;

Αν εκείνη δεν είχε καθίσει μπροστά τους στο λεωφορείο, αρκετά κοντά τους, ώστε να ακούει τι λένε;

Αν ο Χένκε δεν είχε ανοίξει την αγαπημένη του κουβέντα: για τα κινούμενα σχέδια;

Αν ο Χένκε δεν είχε υποστηρίξει ότι ο Σπάιντερμαν είναι ο καλύτερος και ο πιο ενδιαφέρων ήρωας όλων των εποχών;

Αν εκείνος δεν του είχε πει για να τον πειράξει:

«Ο Σπάιντερμαν, μπλιαξ, αυτό το απαίσιο έντομο; Όχι δα! Ο μεγαλύτερος ήρωας κινουμένων σχεδίων δεν είναι αράχνη, είναι παπί, και όλοι το ξέρουν αυτό».

«Τι;» ρώτησε εμβρόντητος ο Χένκε σαν να είχε ενοχληθεί.

«Ένα παπί. ΠΑΠΙ!»

Αν δεν, αν δεν...

Τώρα όλα είχαν οδηγήσει στη λέξη «παπί», κι έτσι άρχισαν όλα, όταν είπε «παπί» κι εκείνη γύρισε προς το μέρος του και τον κοίταξε στα μάτια.

«Ναι;...»

Τον κοίταξε με ένα ερωτηματικό χαμόγελο.

Της ανταπέδωσε ένα χαζό βλέμμα.

«Οχ, με συγχωρείς» συνέχισε εκείνη όταν αντιλήφθηκε την έκπληξή του «νόμιζα... Συνήθως με φωνάζουν...»

Εκείνος προσπάθησε απεγνωσμένα να συμμαζευτεί, ήθελε να της ανταποδώσει το χαμόγελο. Το μόνο που κατάφερε όμως ήταν να πάρει μια παγωμένη έκφραση, πριν εκείνη προλάβει να γυρίσει μπροστά.

Με μισώ, είπε από μέσα του αυτός. Πάντα... Ποτέ... Με μισώ. Τώρα που μου δόθηκε η ευκαιρία, δεν την άρπαξα. Ο οποιοσδήποτε θα το είχε κάνει, ο οποιοσδήποτε, ούτε ο Χένκε δε θα έχανε τέτοια ευκαιρία, τώρα δε θα μου ξαναδοθεί η ευκαιρία να της μιλήσω. Αυτά σκεφτόταν, και από το θυμό του του ήρθαν δάκρυα στα μάτια.

«Ο Ντόναλντ Ντακ είναι το παπί; Με δουλεύεις; Ούτε από την εποχή του Καρλ Μπαρκς... Τι σ' έχει πιάσει αλήθεια; Τι κοιτάς έτσι επίμονα;»

Έστρεψε το βλέμμα του προς το Χένκε.

Τον είχε ξεχάσει εντελώς.

Τώρα ήθελε να αποφύγει το Χένκε και το Σπρίντερμαν και τον Ντόναλντ Ντακ.

Χάρηκε όταν ο Χένκε κατέβηκε από το λεωφορείο.

Και τώρα;

Έπρεπε να την πλησιάσει; Και τι να της έλεγε; Γιατί του είχε γυρίσει την πλάτη;

Οι σκέψεις πλημμύριζαν το κεφάλι του, και το λεωφορείο απείχε μόλις δύο στάσεις από τη στάση της.

Το είχε αποφασίσει.

Ή τώρα ή ποτέ, σκέφτηκε.

Ένας άντρας πρέπει να κάνει ό,τι πρέπει να κάνει, σκέφτηκε, σηκώθηκε και κόντεψε να την κουτουλήσει, γιατί κι εκείνη είχε πλησιάσει προς το μέρος του χωρίς να την προσέξει.

«Ω!»

«Νόμιζα πως με φώναξες» του χαμογέλασε.

«Τι;»

Εκείνος δεν κατάλαβε.

«Νόμιζα πως μιλούσες για μένα» του χαμογέλασε πάλι. «Όταν φώναξες “παπί”, νόμιζα πως εννοούσες εμένα».

«Πα... παπί;» ψέλλισε αυτός και δεν καταλάβαινε τίποτα. «Για... γιατί να σε φώναζα παπί; Δε θα... Ποτέ δε θα σε φώναζα παπί...»

«Όχι;» χαμογέλασε αυτή. «Γιατί όχι;»

Τώρα ήταν που δεν καταλάβαινε τίποτα: Γιατί στεκόταν εκεί μπροστά του σε ένα γεμάτο λεωφορείο, το κορίτσι στο οποίο δεν είχε μιλήσει ποτέ αλλά που το κοίταζε για πολλούς μήνες... η νοσταλγία της καρδιάς του, το φως της ζωής του, γιατί στεκόταν εκεί και του μιλούσε για πάπιες;

Δεν καταλάβαινε τίποτα.

«Παπί; Παπί είναι ένα ζώο με κουνιστό περπάτημα και φαρδύ πισινό, που κάνει κουάξ κουάξ κουάξ» κατάφερε να πει.

«Μου ταιριάζει απόλυτα η περιγραφή» χαμογέλασε εύθυμα. «Κουάξ κουάξ».

«Όχι, καμία σχέση» είπε αυτός γρήγορα. «Εσύ...»

«Ναι;...»

Το χαμόγελό της είχε γίνει ένα διερευνητικό χαμόγελο, τα μάτια της είχαν γίνει δύο καστανά μάτια γεμάτα περιέργεια. Τώρα τολμούσε να την κοιτάξει και να συναντήσει το βλέμμα της. Ο φόβος του και η αμηχανία του είχαν κάνει φτερά.

«Όχι» είπε αποφασιστικά «εσύ δεν είσαι πάπια. Εσύ είσαι...»

«Ναι;...»

Καστανά μάτια γεμάτα περιέργεια.

«Τώρα, δεν ξέρω. Σκίουρος... όχι. Ίσως γάτα. Δεν ξέρω...»

Δεν ξέρω *ακόμα*, θα της είχε πει αν ήταν λιγάκι πιο τολμηρός.

«Οι γάτες είναι ύπουλες» του είπε τότε αυτή.

Χαμογελώντας, δοκιμάζοντάς τον.

«Όχι ύπουλες» είπε αυτός «οι γάτες είναι...»

Τότε το λεωφορείο σταμάτησε στη στάση της.

«Οχ... Πρέπει να κατέβω τώρα...»

Τον έσωσε το καμπανάκι, σκέφτηκε και αναστέναξε.

Από την πόρτα του λεωφορείου, εκείνη στράφηκε προς το μέρος του:

«Θα μου μιλήσεις για τις γάτες μια άλλη φορά».

«Πάντως όχι πάπια!» της φώναξε, κι εκείνη τον χαιρέτησε χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

Και παρόλο που δε γύρισε να τον κοιτάξει, αυτός ήξερε ότι τα καστανά της μάτια χαμογελούσαν.

Αυτά συνέβησαν μια Πέμπτη.

Μετά από αυτή την Πέμπτη ακολούθησε η μεγαλύτερη Παρασκευή, το μεγαλύτερο Σάββατο και η μεγαλύτερη Κυριακή της ζωής του.

Πάντως, ήρθε επιτέλους η Δευτέρα, και την εντόπισε να περιμένει στη στάση της. Μπαίνοντας στο λεωφορείο κοίταξε γύρω της και, μόλις τον ανακάλυψε, κατευθύνθηκε προς το μέρος του.

«Βρήκα αυτό» του είπε, και του έδειξε μια καρτ ποστάλ. Μια κιτρινωμένη κάρτα που έδειχνε το κεφάλι μιας γάτας και αποκάτω το κεφάλι ενός κοριτσιού.

«Όχι» είπε εκείνος αποφασιστικά όταν διάβασε το κειμενάκι που ήταν γραμμένο κάτω από τις φωτογραφίες «δεν το εννοούσα έτσι. Όχι, οι γάτες δεν είναι τόσο...»

Γύρισε την κάρτα από την άλλη μεριά.

«Ποιος είναι ο Μπγιον;»

Τον κατέκλυσε ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα, μια αρρώστια, που θα τη μάθαινε καλύτερα αργότερα: Η μαύρη ασθένεια.

«Ένας γνωστός μου. Μάλλον, κάποιος που γνώριζα παλιά, για να είμαι πιο σαφής» του απάντησε εκείνη.

Που γνώριζα, σκέφτηκε εκείνος. Ωραία, σκέφτηκε. Ο παρατατικός είναι υπέροχος, πολύ καλύτερος από τον ενεστώτα.

Έμεινε σιωπηλή για ένα λεπτό, και μετά είπε:
«Κι εσύ, εσύ τι είσαι;».
Κατάλαβε αμέσως τι εννοούσε.
«Στρουθοκάμηλος» είπε αφότου το σκέφτηκε λιγάκι. «Ή γάιδαρος, ή σκύλος».
«Χαμηλή αυτοπεποίθηση;» χαμογέλασε εκείνη.
«Βαθιά αυτογνωσία» χαμογέλασε αυτός.
Εκείνη δεν είπε τίποτε άλλο.
«Και γιατί σε φωνάζουν παπί;» τη ρώτησε.
«Στην πραγματικότητα δε με φωνάζουν παπί. Το όνομά μου είναι Άννα-Κατερίνα Παπή».
«Τι;»
«Άννα-Κατερίνα Παπή, με λένε Άννα-Κατερίνα Παπή».
«Γεια σου, Άννα-Κατερίνα Παπή» της είπε.
«Γεια σου...;»
Της είπε το όνομά του.
Όταν πλησίαζαν στην πλατεία θέλησε να της επιστρέψει την κάρτα με τη γάτα.
«Μπορείς να την κρατήσεις» του είπε εκείνη. «Σ' τη χαρίζω».
«Ωραία, τώρα ξέρω και τη διεύθυνσή σου».
Ποπό! Πόσο τολμηρός έγινε ξαφνικά.
«Όχι» χαμογέλασε εκείνη «δεν την ξέρεις, αυτή είναι η παλιά μου διεύθυνση, δε μένω πια εκεί».
Εκείνος κατέβηκε, και το λεωφορείο συνέχισε το δρόμο του μαζί της, με την Άννα-Κατερίνα Παπή.
Τώρα η νοσταλγία του είχε αποκτήσει όνομα.

Μια γραμματική γερμανικών

Σελίδα 93, προθέσεις σε αιτιατική και δοτική.

An

Er setzt sich an den Schreibtisch.

Er sitzt am Schreibtisch.

Σελίδα 79, τα βοηθητικά ρήματα.

Mögen

IMPERFECT

Ich mochte (du mochtest, er mochte) das Mädchen gern.

Σελίδα 51, τα βοηθητικά ρήματα σε παθητικό μέλλοντα.

a. Μέλλοντας

Er wird nach den USA fahren.

Σελίδα 17, οι τέσσερις πτώσεις των γερμανικών. Ισχυρή κλίση:

B. Με αόριστο άρθρο.

ΕΝΙΚΟΣ ΘΗΛΥΚΟΥ

Ονομ.: Da läuft eine Katze.

Αιτ.: Unser Hund jagt einer Katze.

Δοτ.: Hast du wirklich Angst von einer Katze?

Γεν.: Die Krallen einer Katze sind scharf.

Σταματά να ξεφυλλίζει τη γερμανική γραμματική και την ακουμπάει μπροστά του, στο γραφείο. Αναστενάζει, κουνάει το κεφάλι του και μουρμουρίζει κάτι από μέσα του. Μετά από λίγο παίρνει πάλι στα χέρια του το βιβλίο και σκίζει αργά και συστηματικά τη μία σελίδα μετά την άλλη, τις τσαλακώνει, φτιάχνει μικρές μπάλες και τις σουτάρει στο καλάθι των αχρήστων: δύο πόντοι, δύο πόντοι, άστοχο, δύο πόντοι, άστοχο, άστοχο, άστοχο...

Τώρα που έχει απομείνει μόνο το εξώφυλλο έχει μαζέψει σαράντα οχτώ πόντους.

Με ένα χοντρό μαρκαδόρο σβήνει κάτι που είναι γραμμένο στη μέσα πλευρά του εξώφυλλου.

Αναστενάζει και κουνάει το κεφάλι του πάλι γιατί ξέρει ότι ποτέ δε θα μπορέσει να σβήσει αυτά τα έξι νούμερα και από το μυαλό του. Θα είναι γραμμένα εκεί για πολύ καιρό. Για πάντα. Για όσο ζει.

Καθώς πηγαίνει στο σκουπιδοτενεκέ σκέφτεται ότι Krallen πρέπει να σημαίνει στα γερμανικά τα νύχια της γάτας – και πετάει το εξώφυλλο της γερμανικής γραμματικής στα σκουπίδια.

Μετά επιστρέφει στο δωμάτιό του.

Το τηλέφωνο είναι εκεί που ήταν, στη βιβλιοθήκη, και δε χτυπά.

Τηλεφωνώντας στο Βότανο της Αγάπης

Οι διαδρομές με το λεωφορείο σήμαιναν, τώρα πια, δέκα λεπτά ευτυχίας.

Δέκα λεπτά από τη διαδρομή του με το λεωφορείο ήταν καθαρή ευτυχία.

Κάθε Δευτέρα και Τρίτη πρωί έκαναν παρέα ο ένας στον άλλον. Αν κατάφερε να της κρατήσει θέση μέχρι να φτάσει το λεωφορείο στη στάση της, κάθονταν μαζί, αλλιώς στέκονταν και οι δύο όρθιοι. Είχαν δημιουργήσει το δικό τους νησί μέσα στο γεμάτο λεωφορείο: ένα καθιστό νησί ή ένα όρθιο νησί. Εκεί μιλούσαν και μιλούσαν και μιλούσαν.

Και γελούσαν και χαχάνιζαν.

Και μιλούσαν και μιλούσαν.

Παράξενο. Πάντα είχε την εντύπωση πως το να μιλάς είναι δύσκολο.

Με εκείνη όμως ήταν εύκολο.

Η γλώσσα του έτρεχε ροδάκι. Δε χρειαζόταν να ψάχνει τις λέξεις, δεν του έπαιρνε δέκα λεπτά για να βρει τις σωστές ατάκες, όπως παλιά, και πάντα έβρισκε θέ-

ματα συζήτησης. Ατέλειωτα θέματα συζήτησης, και οι διαδρομές με το λεωφορείο ήταν απελπιστικά σύντομες.

Εκείνη είχε απελευθερώσει τη μιλιά του.

Εκείνος συνήθως σκεφτόταν ότι ήταν ένας ΑΠ-άνθρωπος.

«Τι εννοείς, με το ΑΠ-άνθρωπος;» τον είχε ρωτήσει γεμάτη περιέργεια. «Είσαι μέλος καμιάς μυστικής σέκτας;»

«Όχι, αλλά... υπάρχουν ένα σωρό λέξεις που αρχίζουν από ΑΠ-, έτσι δεν είναι; ΑΠΑίσιος και ΑΠΑράδεκτος και ΑΠΑθής και ΑΠΑισιόδοξος και ΑΠΑρηγόρητος... Όλα αυτά είμαι εγώ».

«Αυτό θα πει χαμηλή αυτοεκτίμηση» γέλασε εκείνη και κούνησε το κεφάλι της. «Πρέπει να έχεις πιάσει πάτο».

«Δεν έχω χαμηλή αυτοεκτίμηση» αντέδρασε αυτός «απλώς ξέρω τον εαυτό μου, εγώ...»

«Υπάρχει και μια άλλη λέξη που αρχίζει από ΑΠ-» τον διέκοψε εκείνη.

«Το ξέρω».

«ΑΠίθανος» του είπε εκείνη.

«Το ξέρω» είπε αυτός «μισώ τη λέξη ΑΠίθανος».

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της.

«Μμ... Το ΑΠίθανος είναι βαρετό».

«Μμ...»

Μετά από λίγα λεπτά σιωπής είπε:

«Βαρετό».

«Βαρεμάρα» είπε αυτός.

«Παιδαγωγός της βαρεμάρας».

«Σπουδή του παιδαγωγού της βαρεμάρας».

«Βοηθός του παιδαγωγού της βαρεμάρας» είπε εκείνη.

«Παραδίνομαι» είπε αυτός.

«Βαρετέ» είπε εκείνη «σπασίκλα».

«Σ' το είπα» είπε αυτός.

«Η αλήθεια είναι ότι δεν είσαι και τόσο απίθανος» του είπε ενώ ήταν έτοιμη να κατέβει.

«Χαίρομαι που το ακούω».

«Ούτε και ιδιαίτερα αντιπαθής πάντως» του είπε και έβγαλε έναν παράξενο ήχο από τα χείλη της.

Δέκα λεπτά τρεις φορές την εβδομάδα ήταν πολύ λίγο, αυτή την εντύπωση είχε αυτός.

«Πήρε τηλέφωνο η καθηγήτρια των αγγλικών σου» του είπε ένα βράδυ η μαμά του, με σοβαρή φωνή. «Η κυρία Χάμαρ».

«Χάμαρη» μουρμούρισε αυτός και ήξερε τι τον περιμένε.

«Είπε ότι έχεις λείψει από το μάθημα τις τέσσερις τελευταίες Τετάρτες. Λοιπόν;»

Θα μπορούσε να της έχει απαντήσει: Γνώρισα ένα γλυκό κορίτσι με το οποίο κάνουμε παρέα στο σχολικό, και εκείνη ξεκινάει το μάθημά της στις δέκα τις Τετάρτες, οπότε ήμουν αναγκασμένος να κάνω κοπάνα από τα αγγλικά για να τη συναντώ, με καταλαβαίνεις, μαμά, έτσι δεν είναι;

Αλλά δεν είπε αυτά, είπε:

«Ε...Ε... Ο οδοντίατρος, δύο φορές είχα πάει στον οδοντίατρο...Και μια φορά νόμιζα ότι δε θα κάναμε

μάθημα επειδή το βράδυ θα πηγαίναμε να δούμε αυτό το αγγλικό έργο, το θυμάσαι, έτσι δεν είναι; Και μετά... Μετά... Ναι, μια άλλη φορά με πήρε ο ύπνος στο σχολικό, ναι, αλήθεια είναι, και ξύπνησα στο τέρμα...»

Η μητέρα του τον παρατηρούσε.

«Λες ψέματα» του είπε κοφτά.

Αυτός δε μιλούσε.

«Και λες άσχημα ψέματα, αλλά αρκετά διασκεδαστικά».

Αυτός δεν είπε τίποτα.

«Θα πηγαίνεις όμως στο μάθημα των αγγλικών από δω και πέρα, έτσι δεν είναι; Δε θέλω να έχω άλλες τηλεφωνικές συνομιλίες με τη Χάμαρη».

Αυτός κούνησε το κεφάλι.

«Εννοείται» αναστέναξε.

Στο δρόμο της επιστροφής σπάνια κατάφερε να πάρει το ίδιο λεωφορείο μ' εκείνη. Και όταν καμιά φορά τύχαινε να δει ένα κόκκινο κεφάλι να ξεχωρίζει και άρχιζε να αισθάνεται εκείνες τις μπουρμπουλήθρες χαράς στην κοιλιά του, ήταν αναγκασμένος να συγκρατηθεί γιατί έβλεπε ότι της έκανε παρέα μια φίλη της. Ακόμα και όταν τον έβλεπε και τον χαιρετούσε χαρούμενα, αυτός παρέμενε όρθιος λίγο πιο κει και δεν πήγαινε να χαιρετήσει εκείνη και τη φίλη της.

Ήθελε να την έχει για τον εαυτό του.

Στο νησί τους υπήρχε χώρος μόνο για δύο.

Καμιά φορά όμως ήταν τυχερός.

Όπως εκείνο το απόγευμα που τη βρήκε να κάθεται

μόνη της στο λεωφορείο, και το καλύτερο ήταν ότι το διπλανό της κάθισμα ήταν άδειο.

«Μας επιτρέπει η δεσποινίδα να καθίσουμε;»

«Φυσικά» χαμογέλασε «αλλά τα χέρια σου κοντά. Δε θέλω πειράγματα και πονηρές προτάσεις».

«Ωστε έτσι λοιπόν, λυσσασμένη σκύλα» είπε εκείνος. «Άκου να σου πω...»

Τον διέκοψαν τα γέλια της.

«Λυσσασμένη σκύλα;» κατάφερε να πει μόλις συνήλθε. «Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Το έβγαλα από το κεφάλι μου, έτσι απλά» είπε αυτός.

«Πριν ήμουν γάτα» είπε εκείνη και μετά χαμογέλασε. «Ήρθε η ώρα ν' αποφασίσεις: γάτα ή σκύλος; Ή μήπως αρειανός σκύλος;»

Μόνη της το είπε. Αυτό σκέφτηκε από την πρώτη φορά που είδε την ταινία. Το είπε μόνη της. Τότε όμως, στο λεωφορείο, ήταν απλώς ένα αστείο.

Δεν απάντησε.

«Βλέπω ότι η δεσποινίδα διαβάζει γερμανικά» είπε αυτός αντί γι' αυτό που είχε σκεφτεί, δείχνοντας μ' ένα κούνημα του κεφαλιού τη γραμματική των γερμανικών που ήταν ακουμπισμένη στα πόδια της.

«Γιαβόλ» κούνησε το κεφάλι της εκείνη. «Έχουμε διαγώνισμα στα γερμανικά αύριο. Ανώμαλα ρήματα. Fahren, fuhr, gefahren. Und so weiter».

«Je ne comprend pas».

«Εσύ μαθαίνεις γαλλικά;» τον ρώτησε εκείνη παραξενεμένη.

Αυτός κούνησε το κεφάλι.

«Τα γαλλικά είναι μια γλώσσα ετοιμοθάνατη» είπε εκείνη. «Αυτό λέει η δασκάλα των γερμανικών».

«Τα γερμανικά είναι η γλώσσα των βαρβάρων. Αυτό λέει η δασκάλα των γαλλικών» είπε αυτός και άρχισε να ξεφυλλίζει τη γραμματική της.

Κούνησε το κεφάλι του:

«Μμ. Έχει δίκιο. Τα γερμανικά μοιάζουν βάρβαρα».

Τότε εκείνη σηκώθηκε απότομα.

«Οχ, παραλίγο να χάσω... Πρέπει να κατέβω».

Τον έσπρωξε για να περάσει.

«Θα έπρεπε να φωτίζεις τις διαδρομές μου με το λεωφορείο λίγο πιο συχνά» είπε εκείνη καθώς κατευθυνόταν προς την έξοδο. «Γεια σου! Τα λέμε τη Δευτέρα!»

«Γεια, κι εσύ το ίδιο» της φώναξε αυτός.

Με το που έφτασε στο σπίτι ανακάλυψε ότι ακόμα κρατούσε στο χέρι του τη γραμματική των γερμανικών.

Οχ. Τι έπρεπε να κάνει τώρα;

Καθόταν στην άκρη του κρεβατιού του, στο δωμάτιό του, και ψηλαφούσε με τα δάχτυλά του το βιβλίο της. Στη μέση πλευρά του εξώφυλλου έγραφε το όνομα και το τηλέφωνό της.

Μπορούσε να φτάσει το τηλέφωνο από κει που καθόταν.

Έπρεπε να την πάρει τηλέφωνο.

Την επομένη είχε διαγώνισμα στα γερμανικά και τη χρειαζόταν τη γραμματική της.

Έπρεπε να την πάρει τηλέφωνο.

Σήκωσε το ακουστικό, άρχισε να καλεί το νούμερό της – και κατέβασε το ακουστικό.

Σήκωσε το ακουστικό, κάλεσε ολόκληρο τον αριθμό, και ξανακατέβασε το ακουστικό πριν καν ακουστεί το σήμα ότι καλεί.

Σήκωσε το ακουστικό, κάλεσε τον αριθμό της, το άφησε να χτυπήσει τρεις φορές, και ενώ ήταν έτοιμος να το κλείσει κάποιος απάντησε.

Δεν ήταν αυτή.

Ήταν μια ξένη φωνή που είπε:

«Παρακαλώ, παρακαλώ, ποιος είμαι;».

Το έκλεισε.

Η καρδιά του χτυπούσε, τα χέρια του είχαν ιδρώσει.

Όχι, δεν πήγαινε άλλο. Ποντίκι ήταν; Δεν ήταν άντρας; Σήκωσε το ακουστικό, σχημάτισε τον αριθμό της και...

Μια φωνή στο ακουστικό είπε:

«Άννα, παρακαλώ;»

«Γεια, μήπως είναι εκεί η Άννα;...» ρώτησε αυτός, χωρίς να καταφέρει να συγκρατήσει τη φράση που είχε ετοιμαστεί να πει.

«Χαζός είσαι;» είπε η φωνή μέσα από το ακουστικό. «Εγώ είμαι, αφού το είπα. Με ποιον μιλάω;»

Τώρα είχε συνέλθει.

«Εγώ είμαι. Δεν είμαι χαζός και έχω επίσης και μια γραμματική γερμανικών που μου χρειάζεται ελάχιστα. Αλλά σκέφτηκα ότι εσένα ίσως να σου χρειάζεται».

«Εσύ είσαι;» είπε εκείνη. «Δε γνώρισα τη φωνή σου από το τηλέφωνο. Εσύ τηλεφώνησες και προηγουμένως, έτσι δεν είσαι;»

Αυτός δεν απάντησε.

«Ναι, μ' ακούς;» είπε αυτή. «Τι βλακεία να ξεχάσω

τη γραμματική μου. Πάλι θα τα πάω χάλια στα γερμανικά. Κλασική Άννα...»

«Να περάσω να σου την αφήσω;» της είπε μετά από λίγο. Ενώ περίμενε την απάντησή της, δάγκωνε με δύναμη τα χείλη του.

«Θέλεις;»

Αν ήθελε; Θα πλήρωνα μια περιουσία γι' αυτό, σκέφτηκε.

«Μπορώ;» απάντησε. «Θα πεταχτώ με το ποδήλατο. Κρίμα είναι να τα πας χάλια στα γερμανικά».

«Θα σου ήμουν ευγνώμων».

«Δεν ξέρω όμως πού μένεις».

Του εξήγησε.

Πέταξε τη γραμματική σε μια σακούλα του σουπερ-μάρκετ και καβάλησε βιαστικά το ποδήλατό του.

Θα μου σκάσει το λάστιχο, θα με πατήσει φορτηγό, θα πάθω έμφραγμα, θα πεθάνω. Δε θα φτάσω ποτέ.

Κι όμως. Θα φτάσω.

Μήπως το είχε κάνει επίτηδες; Μήπως η γραμματική ήταν η αφορμή, μήπως ήταν το δόλωμα; Μέχρι σήμερα δεν το ήξερε. Δεν τόλμησε ποτέ να τη ρωτήσει.